

женици, да организува щастието си на тоя свѣтъ; той бѣше намѣрилъ смисълъта на живота, додѣто ние, другитѣ, пропускаме най-добритѣ си години въ честолюбиви ламтения и ненаситни лутания къмъ нѣщо си, които най-послѣ иматъ за резултатъ: нищо. Смислихъ си думата: „Додѣто мѣдритѣ се намѣдруватъ, лудитѣ се...“ Само че въ тоя случай мѣдритѣ и лудитѣ мѣняватъ ролитѣ си...

Кога дойдохме при могилата срѣщу лагера, смръкна се хубаво. Въ трамвая потъмнѣ съвсѣмъ. Само македонцитѣ, като дръпахъ цигарата си, озарявахъ слабо лицето на Колчовица, безпокойно наведена надъ дѣтето си, което шалътъ недостатъчно запазяше отъ вечерниятъ вѣтъръ. Офицеринътъ прѣзъ всичкото врѣме стоеше до мене неподвиженъ и важно, безъ да отвори уста. Стигнахме най-послѣ станцията на трамвая, на Алабинска улица. Азъ прѣвъ слѣзохъ при фенера, а по мене и другитѣ. Остахъ въ колата само двѣтѣ жени и офицерчето, но слѣдъ една минута и тѣ слѣзохъ. И троицата тръгнахъ по другата страна, по-тъмната, на улицата, нѣкакъ си крадишката, къмъ Витошка улица... Веднага едно подозрѣние ми дойде: и тая прѣдпазливостъ, и бавенето въ колата, ми дадохъ да разберъ, че опасностъ виси надъ домашното щастие на Колча.. Пѣтътъ ми бѣше напредъ, но азъ се поспрѣхъ при жгѣла на Витошка и Алабинска улица и слѣдѣхъ съ погледъ оние... Тѣ се запжихъ по посока на Свети Кралъ; бѣлия кителъ вървеше малко отдира, — стратегема — понеже тамъ е многолюдна улицата... Азъ ги слѣдяхъ съ очи. На едно по-тъмно мѣсто двѣтѣ женски фигури спрѣхъ, бѣлиятъ кителъ ги приближи, погълчахъ си нѣщо и пакъ тръгнахъ, пораздѣлени, както по прѣди. Скоро всички завихъ задъ черквата и се изгубихъ отъ погледа ми.